2/2013 TEOLOGIAN YLIOPPILAIDEN TIEDEKUNTAYHDISTYKSEN JULKAISU VUODESTA 1853

Kynnyksellä

Improryhmä Kolina

Ekopaasto?

opiskelijan askeesi

Kirkko ja maahanta

"Munkit nenkuivat kuin munit" - dueh teologiaa

Materia

Through my body you are to see God

Suuri mutto

Kyyhkynen

Kyyhkynen lentää toimituksen talkoovoimin ja Tyt:n tuella. Haluaisimme nähdä enemmän värikuvia lehdessä, toivottavasti sinäkin haluat. Voit mahdollistaa värikuvat ja lisäsivut tukien lehden toimintaa lahjoituksen muodossa.

Pankkiyhteys: Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistys FI08 1009 3000 2164 92
Viesti: "Kyyhkysen tueksi"

Kyyhkynen tavoittaa maksutta Suomen seurakunnat, varuskunnat, alumnitilaajat, lukijat sekä opiskelijat.

TULOSTUS- JA PAINOPALVELUT

Kopio Niinistä saat **väitöskirjat** digipainettuina nopeasti ja kustannustehokkaasti värillisinä tai mustavalkoisina.

Teemme myös
- julisteet
- kutsut, käyntikortit
- esitteet, lomakkeet
- lehdet, kirjat
- roll upit ja kuvavuodat
- graafisen suunnittelun

Kysy lisää myynnistämme
010 6803 400, myynti@kopioniini.fi

www.kopioniini.fi

KOPIONIINI
Paino ideallesi

VALOKEILA

Kaksi kirjoittajaa ja kuvaaja kertovat kesästä:

AINO KYTÖLÄ:

"Kirjoitin tähän numeroon jutun improryhmä Kolinasta. Tulevalta kesältä odotan skeittausharrastuksen aiheuttamaa asfaltti-ihottumaa, taskulämpimiä tölkkioluita ja yöuinteja Stadikalla."

EETU LINNANKIVI:

"Aloitin Kyyhkysessä valokuvaamisen tänä keväänä. Polttavana pohdinnan aiheena mietin uravalintaa hääkuvaajan ja vihkijän välillä. Kesällä aion polttaa itseäni tasapuolisesti kaupungin sykkeessä ja Nuuksion ytimessä."

Valokeila-kuvat: Sofia Lomakka

TIIA ORPANA:

"Olen aloitteleva kirjoittaja, joka purkaa Kyyhkysessä sanomisen tarvettaan ja yrittää opetella laittaamaan haahuilevia sanojaan merkkimäärien sisään. Kesältä odotan vaikuttumista riparilaisten elämän vimmasta ja Afrikan sarvesta."

SISÄLTÖ

4 PÄÄKIRJOITUS
5 TOUCHED FOR THE VERY FIRST TIME
6 PUHEENJOHTAJAN PALSTA
7 KYYHKYNEN 160
8 FAITH & FAITHLESS
10 ALKUKOTI
11 ISTO PELTOMÄKI: ISHIGURON GEENIT JA POLYAMORIAN HARHAKUVA
12 TYHJÄ HUONE
14 KULUTUKSEN UUSI MUSTA
15 TUOMAS+: THEOLOGIA CEREVISIAE - OLUEN TEOLOGIA
16 THROUGH MY BODY YOU ARE TO SEE GOD
18 MERKITYSTEN MARKKINAT
20 KIRKON MAINONTA
22 SANOJEN KOLINAA
23 ALASTONMALLI JA GRADU

*Tarina tämän lehden kannesta s.8!

TOIMITUSKUNTA

Kyyhkynen:
Teologian Ylioppilaiden Tiedekuntayhdistyksen julkaisu vuodesta 1853 160. vuosikerta
ISSN 0346-2247 www.tyt.fi
kyyhkynen@tyt.fi

Toimitus:
Päätoimittaja:
Heidi Rautalahti,
heidi.rautalahti@helsinki.fi
Toimitussihteeri:
Matias Koponen,
matias.koponen@helsinki.fi
Vastaava toimittaja:
Isto Peltomäki,
isto.peltomaki@helsinki.fi
Vastaava kuvatoimittaja:
Sofia Lomakka,
sofia.lomakka@helsinki.fi
Taittaja/kuvittaja:
Johanna Mantere,
johanna.mantere@helsinki.fi
Kuvaaja:
Eetu Linnankivi,
eetu.linnankivi@helsinki.fi

Kirjoittajat:
Anna Hiekkataipale, Antti Virtanen, Ella Luoma, Marjo Myyryläinen,Terhi Hannola, Tuomas J. Salo, Milla Purosalo,Terhi Pieskä, Tiia Orpana, Katja Itäpää, Juha Leinonen, Emilia Kuusisto ja Aino Kytölä
Kansi: Sofia Lomakka
Kansikuvatyttö: Silja Perälä

Ilmoitusmyynti:
Liisa Halonen, Milla Purosalo, Mika Sirelius,Tomi Tabell kyyhkynen-markkinointi@helsinki.fi
Vuosikerta 13 €
Irtonumeron arvo 3 €
Tilaukset: kyyhkynen@tyt.fi
Toimituksen osoite:TYT/Kyyhkynen, PL4, 00014 Helsinki Painos 1400
Painopaikka: Kopio Niini Oy, Helsinki

Tämä julkaisu on saanut HYY:n järjestölehtitukea.

P Ä Ä K I R J O I T U S

Heidi Rautalahti

T I L A T

Olen juuri ymmärtänyt, että pääsen teologiseen tiedekuntaan opiskelemaan. Kyykistyn Aleksanterinkatu 7 portaikossa ja soperran kännykkään äidille kyyneliä syöden puoltavan tuloksen. Joku kävelee ohitseni vilkaisten. Sama tunne muistuu myöhemmin mieleen päästessäni kreikan fuksivuonna läpi.

On vappu. Osa opiskelijoista kuljettaa pallogrilliä Olkkariin odottamaan. Ensin nautitaan munkkia ja simaa tiedekuntasalissa. Kaikilla ei vielä ole haalareita päällä. Osa on jo aloittanut eilen.

Sataa lunta. Odotan kadulla muita hallopedejä tiedekunnan vuotuiseen puurojuhlaan. Ohikulkijat kyyristelevät ohi toppatakeissaan ja katseet maassa. Mitä ihmiset ajattelevat minusta, kun seison teologisen tiedekunnan kyltin alla? Sieltä muut jo tulevatkin.

Teologisen tiedekunnan keväinen muutto on puhuttanut opiskelijoita ja henkilökuntaa. Parin korttelin erotus, pikemminkin viereiseen rakennukseen siirtyminen tuntuu luissa ja ytimissä. Jätän tilat, joihin minulla ei ole mitään erityistä sidettä ja silti ne ovat merkanneet tiettyjä elämän käännekohtia. Tilalla on ollut merkitys, se ei ole ollut vain materian raamit.

Lähdimme lehdessä pohtimaan, mitä on materia. Milloin sana tuli lihaksi, milloin sana piiloutuu lihan taakse ja milloin taas lihaa on liikaa? Materianumerosta tuli naisten oikeuksia, seksuaalisuuden pohdiskelua, taidetta ja tiedekunnan muuttoa.

Muuttotuntemuksiaan voi käydä lievittämässä myös elokuvissa. Juuri ilmestynyt Laulu koti-ikävästä on hieno ajankohtainen dokumenttielokuva, jota suosittelen suuresti. Juurettomuus ei sentään tule vaivaamaan rakennusten vaihtoa, mutta hyvästien jättämiseen se tulee vaikuttamaan.

Toivon vielä Vuorikatu 3:ssa käveleväni kyynelehtivän opiskelijatytön ohitse ja onnittelevani häntä.

Nautitaan tulevista hyvistä tiloista ja tulevista hyvistä tiloista!

Pyry Paananen

Tarkoitus tavaroiden takana?

Alussa oli autiota ja tyhjää. Muutamaa jaetta myöhemmin luotiin lihallisia olentoja ja lihallisista olennoista muodostui lopulta ihminen. Ihminen alkoi muovailla käsillään löytämistään esineistä uudenlaisia. Uudenlaiset esineet olivat käyttötarkoituksiltaan erilaisia, mutta ne kaikki oli kuitenkin tehty. Niitä tehtiin myös jatkuvasti lisää ja aina vain uudenlaisia. Kaikkia tehtyjä esineitä yhdisti se, että niihin tarvittiin materiaaleja, toisiin enemmän toisiin vähemmän. Lopulta esineitä oli niin paljon, ettei ihminen enää edes tiennyt mitä niillä kaikilla pitäisi tehdä.

Tavaran haalimisesta on tullut yksi nykyihmisen suurimmista ongelmista. Monet vaikuttavat kuvittelevan, että tavaroiden määrä korreloisi suoraan yksilön onnellisuuteen tai sosiaaliseen statukseen. Ja lopulta kukin yksilö on tavaroidensa kanssa ongelmissa havaitessaan, ettei tavaroille enää ole säilytysmahdollisuuksia. Kaikki, jotka ovat joskus muuttaneet ovat varmasti törmänneet ongelmaan, kun jotain pitäisi heittää pois, mutta ei osaa päättää, että mitkä tavaroista olisivat niitä joista voi luopua.

Teologinen tiedekunta muutti maaliskuussa ja TYT siirsi omaisuutensa samalla pois Aleksanterinkatu 7:stä. Vuosien saatossa vanhaan Olkkariin oli kertynyt jos jonkinmoista ryönää, mistä haluttiin päästä muuton yhteydessä eroon. Monista löytyneistä esineistä käytiin myös lyhyitä pohdintoja ja mietittiin, onko niille sijaa yhdistyksen tiloissa enää muuton jälkeen. Lopulta suurin osa sellaisista tavaroista, joiden funktiosta tai alkuperästä ei ollut tarkkaa tietoa, päädyttiin heittämään surutta pois. Mukana meni varmasti paljon sellaista, minkä poisheittämisestä monet aikaisempien vuosien TYT:n toimijat olisivat olleet kauhuissaan.

Tavaroiden säilyttämistä tai poisheittämistä miettiessään tulee usein laittaneeksi liikaa merkitystä tunnearvolle. Tällöin jää helposti huomioimatta se, mikä kunkin esineen varsinainen käyttötarkoitus on. Palveleeko jokin esine oikeasti mitään tarkoitusta, niin paljon, että sen säilyttäminen on perusteltua vai hidastavatko esineet ainoastaan kehittymistä ja kulloisenkin tarkoituksen toteuttamista?

Ohjaako nykyään ihmisten ja erilaisten organisaatioiden toimintaa jokin korkeampi tausta-ajatus vai onko tarkoituksena ainoastaan haalia materiaa itselleen ja käyttää materiaa tuottaakseen entistä enemmän uutta materiaa? Mikä on se voima joka ajaa sinua eteenpäin? Onko tavoitteenasi tehdä jotain sellaista, mikä mielestäsi tuntuu oikealta tai hyvältä, vai onko tavoitteenasi ympäröidä itsesi materialla, jotta voit todistaa muille jollain tavalla, että sinulla on kaikki hyvin kun pystyt keräämään materiaa ympärillesi?

Monilla tavaroilla on omat tarinansa, joiden takia niistä ei halua luopua. Monet esineet muistuttavat jostain tietystä hetkestä tai ajanjaksosta, jota ei halua unohtaa. Monet tavarat ovat päivittäisessä käytössä, jolloin niitä ei tule välttämättä edes ajatelleeksi. Monesti tavarat kuitenkin jäävät vain lojumaan niille sijoilleen, mihin ne laskee ”väliaikaisesti” kun ei keksi niille välittömästi käyttötarkoitusta tai loppusijoituspaikkaa.

Vai toteuttavatko tavarat tarkoitustaan ilman, että edes huomaamme sitä?

Kynttelypyrien 160

Arkistojen kätköistä

Antti I. Virtanen

TEOLOGIAN YLIOPPILAIDEN TIEDEKUNTAYHDISTYS

Hallituksen kokous 16.11.1979

Varjopöytäkirja 28/79 1(1)

Aika: 16.11.1979 klo 00.30.

Paikka: Belmont Night Club

Läsnä: Erkki Karvanen pj
Pasi Knuuttila
Erkki Kurronen
Mikko Malkavaara
Satu Norja siht.
Merja Larvi tstonhoitja
Mari Malkavaara järj.siht.

1 Kokouksen avaus

Puheenjohtaja Karvanen päätti kokouksen avaamisesta klo 00.30.

2 Kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus

Kokous todettiin laittomasti koollekutsutuksi, mutta täysin lailliseksi. Päätösvaltaisuus oli kyseenalaista, mutta päätettiin kuitenkin todeta.

3 Pöytäkirjantarkastajien valinta

Pöytäkirjan ja varjopöytäkirjan tarkastajiksi valittiin Mikko ja Pasi.

4 Kokouksen työjärjestys

Esityslistaa kokoukseen ei ollut, eikä tarvittukaan. Työjärjestyksessä pysyttiin kuitenkin ihan mukavasti.

5 KVON kokoukseen lähtijät

Täsin asiantuntematon ulkoministeri yritti esitellä asian. Päätettiin, että menköön ken menee.

6 Muut asiat

Muita asioita ei kehdattu tässä yhteydessä käsitellä.

7 Ilmoitusasiat

Erkki Kurronen ilmoitti, että hänellä on vain 6 mk rahaa. Jaskan lahjarahoja oli ylitetty, mutta ei se mitään.

8 Kokouksen päätös

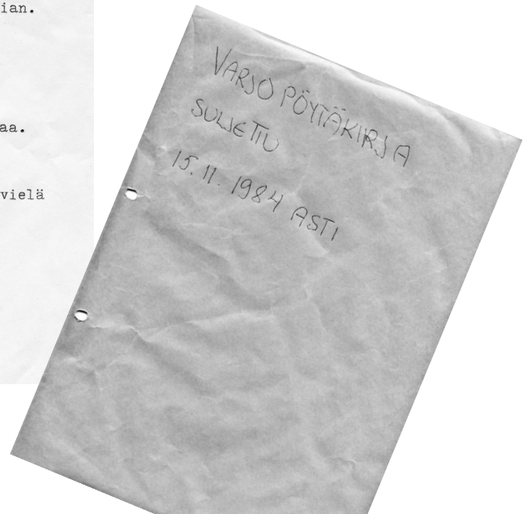
Puheenjohtaja päätti kokouksen klo 00.34, mutta ei me vielä pois lähdetty...

Erkki Karvanen Satu Norja

ASiattomat tarkastajat olivat Mikko ja Pasi

Pitkiä kokouksia ja asianmukaisia kokous- ja neuvottelumenettelyjä kohtaa moni viimeistään työelämässä, mutta monelle yliopistolaiselle järjestöjyrälle nämä tulevat tutuksi jo opiskeluaikana. Niin tutuksi, että kokoustamisen virallisista käytännöistä väännetään nörttimäistä vitsiä, joka huvittaa lähinnä asiaan vihkiytyneitä.

TYT:ssä on kokoustettu virallisen ja päätösvaltaisen osuuden ulkopuolella huumorin siivittämänä näköjään jo 70-luvulla. Oheinen kieli poskessa laadittu varjopöytäkirja varmasti huvittaa lähinnä ainejärjestössä, osakunnalla tai muussa ylioppilasliikkeen osasessa kokoustamiseen tottuneita konkareita, mutta osoittaa sen järjestötoiminnan tärkeimmän puolen, että yhdessä tekeminen on kuitenkin mukavaa. Niin mukavaa, että sitä kokoustaa vaikka puolenyön jälkeenkin, luultavasti jopa ”läpällä ja kännissä”.

“ EX CATHEDRA

Kirkon tutkimuskeskuksen seminaari "Haastettu kirkko, osallisuus yhteisöllisyys, usko" etsi keinoja siihen, miten kirkko ei olisi enää niin haastettu. Hienoa, että haastavat itseään.

OPISKELIJAN ASKEESI

Milla Purosalo

Missio: 119,80 euroa ja 30 päivää. Miten siitä selviää? Kyyhkysen toimittaja testasi opiskelijaelämän todellisuuden (jota ei onneksi joudu itse kokemaan joka kuukausi).

Viikko 1: Kun päiväbudjetti on 3,90 euroa, tuntuu kirjaston varausmaksukin suurelta. Opiskelijalounaan jälkeen jäljelle jää ruhtinaalliset 40 senttiä. Onneksi kaapeissa on vielä vaikka mitä syömäkelpoista. Kulutus: 12,15 euroa.

Viikko 2: Nälkäisenä tekee impulsiivisia päätöksiä, kuten menee seitsemän euron kebabille. Rahastressin vuoksi päätän palkita itseni oluella lähikuppilassa. Kulutus: 38,30 euroa.

Viikko 3: Odotan kauhulla puhelinlaskun tuloa. Viikon sijoitus on luentopaperi ja kupillinen kahvia. Sorrun taas yhteen olueen. Kulutus: 18,39 euroa.

Viikko 4: Maksettuani 22,36 euron puhelinlaskun en pysty nostamaan rahaa. Internet on onneksi vain viisi euroa – samoin sitsit, joilla tarjoilen. Silti on vielä kuusi päivää ja enää 2,24 euroa. Kaipaan jotain tuoretta! Kulutus: 46,83 euroa.

Viikko 5: Kaapissa on pastaa ja puuroa, pakastimessa yksi gluteeniton karjalanpiirakka. Onneksi äiti pelastaa kattilallisella kalakeittoa.

Lopputulos: Rahaa jää ruhtinaalliset 1,09 euroa. Shampoo on loppu, samoin wc-paperi. Olo on turvonnut viljan syönnistä. Osakunnan kahvitukset ja äidin ruokalahjoitukset ovat pitäneet minut hengissä. Bussilipusta en olisi voinut haaveillakaan.

Vastine Isto Peltomäen kolumniin

Risto Karinkanta

Isto Peltomäki kirjoitti edellisessä Kyyhkysessä lääketieteen opiskelijan ruumiinavauksia kuvanneesta blogikirjoituksesta. Peltomäki pelkää, että ruumiinavauksen kuvaaminen kevyesti vaarantaa lääketieteellisen profession uskottavuuden ja karkottaa luovuttajat.

Mielestäni lääketieteen mystifiointi on suuri ongelma. Blogi kuvasi ruumiita populaaristi. Tällainen on välttämätöntä tieteellisen tiedon levittämiseksi. Uskon kuten tiedetoimittaja Tiina Raevaara, että ”suurin osa lahjoittajista on ihmisiä, joille kuollut ruumis ei merkitse mitään ... he ajattelevat, että kun kuolema on koittanut, ruumiilla on enää jonkinlainen välinearvo.”

PS. Heurekassa voitte käydä tutustumassa blogissa kuvattuun rasvamaksaan ja ihonalaiseen rasvaan sekä aitoihin ruumiisiin, jotka pelaavat jalkapalloa, rokkaavat kitaran kanssa tai harrastavat seksiä suihkussa. Luovuttajia plastinointeja tekevälle Institute for Plastinationille on jonoksi asti. Tämä on tiedeviestintää, jota yliopistomme ei uskalla tehdä.

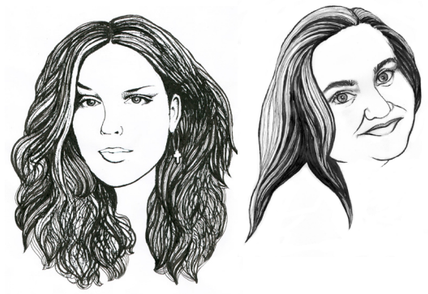

TEOLOGINEN HAJATELMA

Juha Leinonen

Aineen ja hengen dualismi oli hellenistisen filosofian lisäys autenttiseen seemiläiseen Jahve-uskoon, väitetään. En usko. Hellenismi ei tuhonnut, vaan täydensi! Arkikokemukseni sanoo, että vähintäänkin aistittava-ajateltava-muodossa dikotomia on järkevä. Lisäksi jumaluuden ja maailman välillä näyttäisi vallitsevan ylittämätön kuilu.

Etsimme näiden ristiriitojen ratkaisua. Jumalan ja maailman välinen ykseys manifestoituu inkarnaation hedelmässä, sovittaja-Kristuksessa. Taide puolestaan tuo esiin – näin **Hegel** – aistihahmon ja hengellisen totuuden ”ykseydeksi sovitetun ristiriidan”. Eikä taide ole ainut kaunis asia. Kaikki aineellinen voi paljastua hengellisen merkityksen kantajaksi. Koko elämästä voi tulla esteettistä, jumalallisen taiteen katselua.

*Palstalla uskontotieteen opiskelijat keskustelevat populaarikulttuurin ilmiöistä vakavasti ja tosissaan. **Heidi Rautalahden** mielestä elämä on yhtä puukkohippaa. **Katja Itäpää** uskoo suohirviöihin ja nukkuu vuorisuolalla ladattu haulikko tyynyn alla. Heistä tulee uskonnonopettajia.*

ROCKSALT

50 metriä lähempänä kahvilaa

Toimittajat kävelevät Aleksanterinkatua pitkin.

KI: Etsitään nyt se kahvila ja keksitään keskusteluaihe!
HR: Odota kurkkaan tuohon kauppaan, pretty shiny things…. Hei eikös voitaisi keskustella Zen Exposta, joka oli Kaapelitehtaalla? Niinku mindfullness, jooga, meditaatio… elämän henkistä materiaa, mikä tekee ihmisestä paremman yksilön – joogamattoja, meditaatiokirjoja….

Toimittajat käyvät hennesin ovesta.

KI: Ok, haluan tuon mekon. Ei todellakaan mitään uushenkisyyttä! Miten muka….
HR: Nämä korvikset!
KI: …jokin lifestyle messu tekisi yksilöstä kyvykkäämmän? Materiaa siinäkin harrastetaan kuten shoppailussakin, josta ainakin saa mielenrauhaa ja tyyneyttä.

Toimittajat astuvat ulos ja jatkavat matkaa. Heikko peilikuva näkyy kevätauringon valaisemassa vaatekaupan ikkunassa.

KI: Nykyään viikonloppuisin kiirehditään Helsinginkadulle sunnuntaibrunssin kattaukseen ja jatketaan päivän askareisiin.
HR: Eikä mennä messuun. Kauhea nälkä. Mistä sitten keksisimme jutunaiheen? Maailmassa ei ole muuta kuin materiaa, jos henkisyyskin käsitetään ominaisuudeksi tai kyvyksi, jonka voi hankkia. Kyvyt voivat olla opittuja tai ostettuja – life coach kurssit, Valamon retriitit!
KI: Nyt se kahvila! Tunteita ja henkisyyttä pyritään ilmentämään myös esineillä ja ruualla.
HR: Murrettu leipä ja lasi täyteläistä punaviiniä maistuisi nyt.

Toimittajat ohittavat italialaisen ravintolan.

KI: Mutta maailmahan on täynnä tuntematonta energiaa ja materiaa – tiesitkö, että maailma koostuu vain noin 30% materiasta ja noin 70% pimeästä tuntemattomasta energiasta? Kenties henkisyys luuraa siellä?
HR: Henkisyyskin on aivojen kemiallisia synapsiketjuja, muistirakenteita. Elämä synnyttää materiaa jatkuvasti. Materian ongelma onkin siinä, että meillä on dualistinen käsitys kaikkeudesta. Lopulta olemme vain lämpimiä asioita, joihin voi tarttua monipuolisesti.

Pitkän henkisen matkan jälkeen toimittajat löysivät elämänsä kahvilan.

“ EX CATHEDRA

Helsingin teologiseen tiedekuntaan oli tänä keväänä 782 hakijaa. Hurra! Hurra! Hurra! Työt riittäköön!

*TÄMÄN LEHDEN KANSI

Sofia Lomakka

Historiassa pyhien kuvien oikeutusta perusteltiin sillä, että Jeesus oli laskeutunut lihaksi, materiaksi keskuuteemme, ja sillä kumonnut Vanhan testamentin kuvakiellon.
Tänään elämme maailmassa, jossa provokaatio on kuollut, kuten Kyyhkysen viime numerossa päätoimittajamme Heidi Rautalahti otsikoi.

Kristillinen kuvamaailma, jossa tutut aiheet, kuten Neitsyt Maria tuntuvat sisältävän hiljaiset rajat, joiden rikkominen väärällä tavalla tuntuu olevan mautonta. Tämä ei ole Kyyhkysen Materia-numeron kannen tarkoitus. Kansi on toteutettu kierrätyksen hengessä, missä kaikki rekvisiitta on löydetty ullakolta, lapsuusaarteista ja mallikin on vanha ystävä.

Kansi on esimerkki, miten muiden roskien keskeltä voi luoda uutta vanhasta, joka ehkä saa katsojan parhaassa tapauksessa hymyilemään ja muistamaan vanhan hyvän sanoman kuvan takana.

“ EX CATHEDRA

Venäjän ortodoksisen kirkon päämies kutsui feminismiä vaaralliseksi ilmiöksi, joka tarjoaa naisille vapauden illuusion. Say what…

Anna Hiekkataipale

NOBODY'S PROPERTY

”Nainen on täällä ristiriitainen olento”

Minulta kysytään täällä usein, haluaisinko afrikkalaisen miehen. Kieltäydyn kohteliaasti ja kerron, että muuten ihan houkutteleva tarjous, paitsi että omalta aviomieheltäni vaadin yksiavioisuutta ja sitä, että hän kokkaa minulle joskus. Tämä aiheuttaa yleensä vaivautuneisuutta ja naurua.

Tasa-arvoa kannattavasta yhteiskunnasta tulevana naisena tiedän arvoni ja oikeuteni. Minulla on oikeus käydä työssä, oikeus valita puolisoni ja oikeus omaan kehooni. Minun ei ole pakko mennä naimisiin jos en halua, ja jos haluankin, olen avioliitossa täysin tasa-arvoinen. Jos haluan harrastaa seksiä puolisoni kanssa, voin tehdä sen. Jos en halua, minun ei tarvitse. Afrikassa oleskellessani olen ymmärtänyt tämän entistä selvemmin.

Juttelin ovivahtimme kanssa rakkausasioista. **Peterillä** on kiva tyttöystävä, jonka hän oli vienyt näytille vanhempiensa luo, jotta vanhemmat voisivat kysellä tytön taustoista tarkoituksena varmistaa, ettei hän ole ”already somebody's property”. Täällä ilmeisen yleistä on se, että naiset taloudellisesti turvatumman tulevaisuuden perässä solmivat useita samanaikaisia avioliittoja.

Nainen on täällä ristiriitainen olento. Toisaalta naista kunnioitetaan, äitiys on arvokasta ja kyläyhteisöissä vanhemmat mamat ovat niitä, joiden sana painaa. Toisaalta nainen on materiaa, kauppatavaraa, jotain johon miehillä on eittämättä omistusoikeus – ensin isällä, sitten aviopuolisolla. Hyvä vaimo on statussymboli, ja mitä enemmän vaimoja, sen korkeampi status. Naisella ei ole oikeutta sellaisiin asioihin kuin tunteet, vapaa-aika tai mielipide. En edes viitsi aloittaa täällä keskustelua aiheesta seksuaalisuus, koska täällä sellaista käsitettä on vaikea ymmärtää. Nainen on seksuaalinen olento, mutta ei tavalla, johon me olemme tottuneet. Täällä aviomies ilmoittaa aamulla, jos haluaa illalla seksiä eikä asiasta ole tarvetta keskustella sen enempää. Seksin tarkoitus on lisääntyminen, ja jos mies sattuu olemaan niin liberaali että suostuu käyttämään kondomia yhdynnässä, on automaattisesti naisen tehtävä hankkia se. Naimaton nainen on joko leski, prostituoitu tai naitettavaksi muuten kelpaamaton.

Olemme herättäneet täällä kummastusta ja hilpeyttä turinoimalla yhteiskunnasta, jonka edeltävä presidentti oli nainen ja jossa kotityöt jaetaan tasan. Myös avioliittoon johtamattomat seurustelusuhteet ovat olleet suurennuslasin alla. On helpompaa kertoa että olen jo naimisissa kuin alkaa selittää, että elän parisuhteessa jota ei ole rekisteröity mihinkään. Täällä on vaikea ymmärtää ainoastaan rakkauteen perustuvia parisuhteita, sillä se ei ole tuottava arvo. Kun kerroin poikaystäväni maininneen elämäntehtäväkseen minun hemmottelemiseni, minulta kysyttiin että mahtaako hän olla mies ollenkaan. Ylpeyteni ei antanut minun sivuuttaa kysymystä. Vastasin, että kyllä, hän on mies ja osoituksena siitä kunnioituksesta mitä häntä kohtaan tunnen, en vaikene ja alistu, vaan otan ylpeydellä vastaan hänen tarjoilemansa lämpimät voileivät kerta toisensa jälkeen.

Kirjoittaja on A2-linjalainen tekemässä työharjoittelua kansainvälisen kehitysyhteistyön parissa Keniassa. Kun häneltä kysyttiin, millainen työtilanne on vastavalmistuneilla A2-teologeilla, hän vastasi: ”If you're good enough, you can get any job you want!”

Isto Peltomäki

Ishiguron klooni ja polyamorian harhakuva

Viime syksynä teologian ylioppilas **Melissa Mäntylä** esiintyi Ylioppilaslehden haastattelussa rohkeasti rinnat paljaina ja puhui seksistä. Hän kirjoittaa city.fi -sivulle blogia, jonka keskeinen sanoma on yksinkertainen: ihmisten pitäisi saada harrastaa seksiä aina, kun haluavat. Vaatimus sitoutua yhteen ihmiseen on luonnoton, moniavioisuuden tulisi olla normi. Edellisessä Kyyhkysessäkin päädyttiin yhdessä jutussa toteamaan, että polyamoria voi olla ratkaisu moneen onnettomaan parisuhteeseen. Polyamorialla tarkoitetaan ajattelutapaa, jonka mukaan ihmisellä voi olla samanaikaisesti useita romanttisia suhteita. Moniavioisuus eli polygamia on yhteiskunnallisesti hyväksyttyä ja säädeltyä polyamoriaa.

Polyamoria vaikuttaa sinänsä järkeenkäyvältä. Se toteuttaa eettistä ihannetta, joka on kovasti muodissa: täytyy saada tehdä mitä haluaa, kunhan se ei vahingoita ketään. Teesin mukaisesti pitäisi olla yleisesti hyväksyttyä saada vapaasti harrastaa seksiä kenen kanssa haluaa joutumatta sitoutumaan kehenkään. Moniavioisuus halutaan nähdä ehkäisyvälineiden yleistymisen jälkeisen seksikäyttäytymisen vapautumisen kehityksen huippuna. Länsimaisen seksuaalietiikan kehittyminen koski ennen kaikkea naisia. Homoseksuaalien asema on parantunut länsimaissa vuosikymmeniä myöhemmin aseman kehittymisen jälkeen. Polyamoria liittyy samaan laajaan keskusteluun. On kuitenkin vaarallista, mikäli ei osata erottaa, mikä liittyy ihmisen olemukseen ja mikä toimintaan. Homoseksuaalisuus sinänsä ei edes ole eettisesti mielenkiintoinen kysymys. Homous – samoin kuin heterouskin – on osa ihmistä tavalla, joka ei ole muutettavissa. Pohdinta suhtautumisesta ihmisen olemukseen liittyviin ulottuvuuksiin ei ole kestävää. Luovuttamattomana lähtökohtana pitäisi olla ihmisen kunnioittaminen sellaisena kuin ihminen on.

Polyamoria ei kuitenkaan liity ihmisen olemukseen. Väite, että moniavioisuus on ihmiselle luonnollista, ei perustu mihinkään. Polyamorian toteuttaminen on toimintaa, ja sen etiikka on mielenkiintoinen kysymys. Millaisen oletuksen varaan moniavioisuuden hyväksymisen vaatimus perustuu?

Mäntylä kiinnosti Ylioppilaslehden jutun jälkeen hetken ajan niin paljon, että Helsingin Sanomatkin haastatteli häntä (HS 24.1.2013). Hesarin juttu kertoo lyhyesti myös Mäntylän kyyttömyydestä saada lapsia, josta hän on kertonut kirjassa *Ei kenenkään äiti*. Pyrkimättä vetämään toivotaan lapsia, ei voi perustua tahdolle hankkia lapsia. Yli-innokkaiden sukulaisten kyseleminen tulevista lapsista on lasta joskus toivoville aivan yhtä ärsyttävää kuin niille, jotka lapsia eivät halua. Kuitenkin lasten hankkiminen ja suvun jatkaminen määrittää jollain perustavalla tavalla kaikkea parinmuodostuksen etiikkaa. Polyamoristit voivat sanoa sitoutuvansa ainoastaan ihmiseen, josta välittää, eikä polyamoria välttämättä tarkoita seksin ja sen merkityksen suhteen purkautumista samalla tavalla kuin Ishiguron klooneilla. Kuitenkin polyamoria irrottaa seksin sen perustavasta merkityksestä tavalla, jonka ei voi sanoa olevan eettisesti kestävää.

Seksin perustavan merkityksen en missään tapauksessa tarkoita edellyttävän ehkäisykieltoa, enkä edes satunnaisen irtoseksin pitämistä pahana. Tarkoitan sillä sitä, että seksi liittyy olennaisesti tahtoon sitoutua, jossa vapauden lisäksi vastuulla on merkitystä. Irtoseksi ei ole tuomittavaa, mutta tosiasiassa se koetaan usein ahdistavaksi, ainakin pidemmän päälle. Samoin polyamoria ei ole tuomittavaa, vaan eettisesti kestämätöntä – ainakin niin, että sitä ei voi vaatia yhteiskunnallisesti legitimoiduksi parisuhteen muodoksi.

Lapsien hankkimisesta kyseleviin sukulaisiin kyllästyneet muistuttavat, että parisuhteen ei tarvitse perustua tahdolle saada lapsia. Se on totta, mutta jättää puolet kertomatta. Sellainenkaan parisuhde, jossa

TYHJÄ HUONE

Teksti Antti I. Virtanen - Kuvat: Eetu Linnankivi

Muutto on mukava asia sosiaalietiikan professorin **Jaana Hallamaan** mielestä. ”Tämä on fantastista, oikein katarttista!”, hän huudahtaa. ”Mikään ei ole niin mukavaa kuin heittää tavaraa menemään.” Tiedekuntaan liittyy silti monia mukavia muistoja, esimerkiksi tiedekunnan väen tekemä vappulehti laitoksen ”hautajaisiin”, jotka järjestettiin osastouudistuksen kynnyksellä. Työhuoneessa vietettyä aikaa jäsentää kuitenkin konkreettinen ja näkyvä todiste, Hallamaan nuorin lapsi. ”Hänestä voi nähdä kuinka paljon tähän väliin, täällä A7:lla vietettyyn aikaan on mahtunut, yhden vauvan kasvu sikiämisestä täysi-ikäiseksi.”

”Noh, mikään ei ole pysyvää,” dekaani ja uuden ajan kirkkohistorian professori **Aila Lauha** naurahtaa. Muuttoon ei liity hänen kohdallaan suurempaa haikeutta. Kirkkohistorioitsijan luonteeseen kuuluu arkistoida kaikkea, mutta tavarasta luopuminen ei ole ollut hankala prosessi. ”Kaikkea vanhaa mukavaa ja muistoja herättävää on löytynyt. Kun asia on kerran muistettu, voi tavaran tai paperin heittää sen jälkeen menemään.” Lauhalla olivat muuttotavarat laatikoissa melkein ensimmäisenä koko tiedekunnalla. ”Tämä on ollut jo vuosia tiedossa. Uusi sijainti on oikein hyvä ja on ihan terveellistä käydä läpi mitä täältä löytyy,” hän toteaa.

Varadekaani ja Uuden testamentin eksegetiikan professorilla **Ismo Dunderbergillä** on edessä muutto hieman pienempään huoneeseen Vuorikatu 3:ssa. ”Uudet tilat ovat todella hienot siitä huolimatta,” hän toteaa. Kaikkea mielenkiintoista on myös tullut vastaan muuton alta siivotessa, muun muassa tenttituloskortteja 70-luvulta asti, joissa on suoritettujen tenttien arvosanoja. Tuloksia ei näiden korttien lisäksi välttämättä missään muualla olekaan tallessa.

Vanhan testamentin eksegetiikan professori **Martti Nissinen,** miltä muutto tuntuu? ”No tuntuu kummalliselta. Uudet tilat ovat mukavat, minä peleksin pahempooki.” Nissinen toteaa, että vaikka kyseessä on työpaikka, on mukava kuitenkin tehdä työpisteestä itselleen viihtyisä. ”Minä ite oon sellanen tillaan asettuja. Tännekin aikoinani ostin verhot, vaimo kirjo tämmöset pöytäliinat.” Muuttoja on Nissisen elämässä ollut viime aikoina turhan tiuhaan tahtiin, paljon luopumista lyhyen ajan sisään. Vaikka muutto Vuorikatu 3:een on hyvästä, pienellä haikeudella Nissinen muuttoon suhtautuu. Uuteen tilaan ei voi laittaa omia verhojakaan.

Kulutuksen uusi M U S T A

Ella Luoma

Surffaan **Ekopaasto-kampanjan** sivulla. Tänne minut lähetti eräs facebook-tuttava, jonka mielestä kyseessä oli ”ihan mielettömän hieno juttu”. Jo toista kertaa järjestettävä paasto on erilaisten yhteistyöelimien voimainkoitos: internetsivu joka pyrkii yhdistelemään erilaisia kristillisiä paastoperinteitä, ortodoksista, katolista, luterilaista ja vapaakristillistä siten, että kristityt kautta Suomen hiljentyisivät paaston ajaksi pohtimaan suhdettaan ruokaan, liikkumiseen, asumiseen sekä kulutusvalintoihinsa. Viimeinen kiinnostaa minua erityisesti, ne kulutusvalinnat.

Suomen ympäristökeskuksen mukaan ympäristöongelmat aiheutuvat pääasiallisesti kulutuksesta ja kulutettavien tuotteiden ja palvelujen tuotannosta. Tätä hyvin akateemisesti muotoiltua lausetta voidaan tarkentaa vielä siten, että ympäristö kärsii eniten siitä mitä syöt, millä ajat ja missä asut. Suuret neliömäärät, lihansyönti sekä yksityisautoilu ovat edelleen ne kolme suurinta tekijää, joilla yksityishenkilö voi edistää ilmastonmuutosta. Ympäristökeskus on julkaissut useita tutkimuksia, joiden mukaan vaatteiden ja muiden kulutushyödykkeiden mielihyväshoppailu tulee vasta paljon kauempana perässä. Ei se kuitenkaan tarkoita sitä, etteikö sillä olisi väliä.

UFF:lle lahjoitetaan lähes kymmeniä tuhansia tonneja vaatteita vuosittain. Samaan aikaan vaatekaupat puskevat jatkuvasti uusia tuotteita markkinoille. Eivätkä ainoastaan vaatekaupat. Voisin vaikka vannoa, että Hakaniemen **Hemtexillä** on ollut alennusmyynti jo vuodesta 2008, vaikka lain mukaan alennusmyyntejä saa olla korkeintaan kolme kuukautta kalenterivuoden mukaan. Alennusmyynteihin on varaa, meillä ostetaan tavaraa ja paljon.

Noin kaksikymmentä prosenttia arjen ilmastovaikutuksista syntyy kulutuksesta. Tähän ei ole laskettu ruuan kulutusta, joka on aivan oma lukunsa. Ekopaasto-kampanja kehottaa vaihtamaan kestäviin ja ilmastoystävällisiin ostoksiin ja palveluihin. Kun jokin menee rikki, se kannattaa korjata eikä heti painella lähimpään kauppaan ostamaan uutta. Neuvo on ympäristön kannalta hyvä, mutta ei kovinkaan käytännönläheinen. Kun henkkamaukalta nappaamani kolmen euron teepaita hajoaa, tuntuu lähes halvemmalta sijoittaa toiseen samanmoiseen kuin neulaan ja lankaan. Mitäs muuta täällä neuvotaan?

”Kysy myyjältä, miten valmistaja varmistaa tuotteen alihankintaketjun sosiaalis-eettisesti ja ympäristönsuojelullisesti vastuullisen toiminnan kehittyvissä maissa.”

Kävelen Aleksanterinkadun **Vilaan** ja kysyn. Tyttö tiskin takana katsoo minua sen näköisenä että joku toinenkin on joskus kysynyt.

- En kyllä osaa yhtään sanoa. Nämä tuotantoketjut ovat niin pitkiä, ettei varmaan kukaan osaa.

Jatkan matkaa Aleksanterinkatua pitkin ja pysähdyn tuijottamaan **Kieppi**-merkkisiä talvikenkiäni. Mukava suomalainen nimi tuo Kieppi. Päädyn kenkäkauppaan. Vanhempi mieshenkilö katsoo minua ystävällisesti.

- Anteeksi, mahdatkohan tietää onko nämä kengät tehty Suomessa?
- Eiköhän ne jossain Intiassa ole. Merkki kylläkin on suomalainen.
- Mahdatko tietää alihankintaketjun sosiaalis-eettisyydestä?
- En.

Samoin kuin tyttö Vilan tiskin takana, myös kenkäkaupan myyjä näyttää siltä kuin haluaisi jatkaa aiheesta kanssani. Kotona palaan Ekopaasto-sivustolle. Sivusto ohjaa minua Eko-ostajan oppaaseen, listaan niistä palveluista, jotka on merkitty Pohjoismaisella ja EU:n ympäristömerkeillä sekä tutustumaan **Finnwatch**-järjestöön. Tunnen itseni typeräksi ja aloitan klikkailun.

Kun paaston aika on ohitse, esittelen ylpeänä kaikille uusia hienoja vaelluskenkiäni. Tehty Euroopassa ja käsityönä. Kestävät, laadukkaat ja ah niin eettiset. Ekopaasto-kampanja kiittää kaikkia osallistumisesta, minulla on pollea olo. Tulee mieleen, että tiedostava shoppailu on kulutuksen uusi musta. Samaan aikaan kun kulutustarvikkeita on yhä halvempaa ja helpompaa hankkia, se missä ja miten ne tehdään nouseekin eräänlaiseksi statussymboliksi. Sitä odotellessa.

Ekopaasto-kampanjan nettisivuille oli muuten listattu asioita, joista paastottiin eniten. Rahankäyttö nousi ehdottomaksi ykköseksi. Toisena tuli lihan ja juuston syöminen ja kolmantena oltiin rauhoituttu ja vähennetty tahtia.

Theologia cerevisiae
– oluen teologia

Tuomas J. Salo

Viimeksi juttelin kuolemasta. Tällä kertaa juttelen jostain, mitä kannattaa tehdä ennen kuolemaa, nimittäin nauttia olutta. Meluisassa oluthuoneessa kanssani istuu pastori Esko Murto.

Tuomas: Mitäs juot?

Esko: Slottskällanin Freedom IPA:a. Toisin kuin monet IPA:t, tämä ei ole tappavan kitkerä.

T: Onko oluella mielestäsi hyvä maine?

E: Ei. Olutta pidetään humaltumisjuomana. Viini ei ole samalla tavalla leimaantunut, vaikka sitäkin juodaan humalahakuisesti. Kalja taas on kaljaa, ja ”olutharrastusta” pidetään eufemismina suurkulutukselle. Toisaalta sen ymmärtää, sillä suomalainen olutvalikoima oli suppea aina 2000-luvulle asti. Muistan, kuinka vielä 90-luvulla tumma olut oli jotain aivan outoa.

T: Voiko mielestäsi oluesta ja teologiasta puhua samassa yhteydessä?

E: Olut on teologisesti hyvin latautunut juoma. Oluen puhtauslakihan tuli voimaan Baijerissa vuonna 1516, vuotta ennen uskonpuhdistuksen alkua. Historiallisesti olut on paastojuoma. Luther kertoo, että paastonaikana ”munkit hehkuivat kuin uunit”, sillä he täyttivät energiantarpeensa lähinnä oluella. Nykyään oluesta varmaan kannattaisi paastota. Oluesta Luther kertoo myös vitsaillen, kuinka hän ja Melanchthon vain istuivat Wittenbergin linnan kellarissa juomassa olutta samalla, kun Jumalan sana teki työtään Saksassa. Tästä voisi kyllä oppia.

T: Mitä olut kertoo luomisesta?

E: Benjamin Franklinia mukaillen voisi sanoa, että olut on todiste siitä, että Jumala on hyvä ja tahtoo meidän olevan onnellisia. Jumala ei ainoastaa ylläpidä ihmistä, vaan tarjoaa hänelle iloa ja nautintoa.

T: Entä oluen tekeminen?

E: Oluen valmistaminen ei enää ole käsityötä. Ennen se oli lähinnä sattumankauppaa, ja oluterät erosivat toisistaan huomattavasti. Nykyään ihmisen rooli oluen valmistamisessa on siirtynyt teknisten prosessien suunnitteluun ja valvontaan. Tolkien ilmaisi asian niin, että ihminen on subcreator, aliluoja. Jumala antaa kuvalleen tarvittavat kyvyt ja taidot luoda hyvää olutta.

T: Eikö olut kuitenkin aiheuta suuria ongelmia?

E: Synti saastuttaa ennen kaikkea hyvät asiat, mikä pätee ennen kaikkea kaikkein parhaimpiin asioihin; rakkaus sattuu eniten. Joskus oluen väärinkäyttö menee niin pitkälle, että täytyy tehdä amputaatioratkaisuja, mutta väärä käyttö ei silti tuhoa oikeaa käyttöä. Tässä toimitaan kahden ääripään välissä, joista yksi on hillitömyys ja toinen on raivoraittius. Näistä tietysti hillitömyys on vaarallisempi, mutta sen suitsimiseksi pitää demonisoinnin sijaan etsiä vastuullisia tapoja käyttää olutta. Olennaista on tajuta, että olut ei ole ainoastaan alkoholijuoma.

T: Onko mielestäsi halpa olut ollenkaan rahan arvoista?

E: Mieleen tulee Warsteinerin mainoslause: ”Life is too short to drink cheap beer.” Se on kuluttajan tehtävä vaatia laatua. Silti mässäilyä ei ole ainoastaan oluen liian runsas käyttö, vaan myös yletön rahan ja vaivan käyttö laadun tavoitteluun.

Loppuilta kului hyvän seuran ja huonon huumorin merkeissä. Olutkin oli maukasta, joskin kallista.

Through my body you are to see God

Teksti: Terhi Hannola - Kuvat: Sofia Lomakka

Terhi Hannola interviewed Piotr Kieniewicz on Theology of the Body. Lublin, Poland.

We do know how important it is to feel well and obey a healthy lifestyle. Even if we do not live up to it, we recognize the prominence of well-being. Living life to the full calls for love and care - from us and from the others.

A major part of us suffers from the results of the twisted relation to our bodies. We are unsatisfied: bodies are often seen as cages that do not let us reach the freedom of loving ourselves as we are. Our physical presence is simply not good enough. We search for comfort from outer worlds by continuous dieting or trials to achieve overly muscular forms.

However, it seems like these ways to follow the cult of the body cannot provide us the inner peace we long for. We are not able to see the original goodness of the body. The answer given by theology of body offers a helping hand.

Piotr Kieniewicz – priest and an assistant professor of the Catholic University of John Paul II in Lublin in Poland – is an expert on the field of theology of body. He belongs to the chair of theology of life in the Faculty of Theology. The research done in his department includes ethics of marital life, sexual ethics and bioethics.

Piotr Kieniewicz, what is the summarized message of theology of body?

"It presents a very deep dimension of our body. That this is like an icon of who we are. It is not what we are, and it is not who we are, but it is an icon."

The body draws our inner nature to be visible for the others. The body reveals a person. Somebody is not just some body, but SOMEbody. One should be seen as a valuable person with distinctive dignity.

"You are a person and your body is a sign of it." But the corporeality cannot be rendered only to a person. It goes further: "the body is your icon and you are the icon of God."

The body is significant, because God created man to his image and likeness. This is the meaning that theology of body emphasizes. It refers everything from the body to God.

Pope John Paul II is considered to be the father for theology of body. He wrote and spoke remarkably lot about the human being as a whole. "The fact that theology also includes the body, should not astonish or surprise anyone who is conscious of the mystery and reality of Incarnation," John Paul II says. Moreover, the base for the theology of body is formed in the very first book of the Bible. God did not create human beings to live only through one's soul, since everything that He had created, was very good. Thus man was to be an spiritual and corporeal entity.

John Paul II wanted to bring the "study of God" for everyone to reach: according to him, the very logic of Christianity can be understood via theology of body. It establishes the purpose and meaning of human life for us.

Considering a Pope would be open to sexuality sounds strange at first. Catholicism is often thought to have an attitude against sexuality and to treat sexuality as something dirty and distinct from the mind. But many might be surprised by the fact that John Paul II underlined the true meaning and importance of sexuality and corporeality of man. What was his aim with this topic?

"The message of the Pope – among others – was: sexuality is a part of our being, this is the way we live our life. To share our life with another. And to share love means to give one's life. When two persons meet and start sharing love, they recognize a special space between them. An idea of another one to be loved starts to spring - room for a child. For a first one and for a second one. And for as many, as they recognize that this is what God asks of them. This is the language of love."

In this sense, openness to sexuality equals openness towards life. A call for men to become one flesh is a call for procreation. Sexuality is to be cherished as a significant way of a married couple to be together by uniting with the other. To be sexual is good. Sounds relieving: it is good to be the way we are! But the Pope was often misunderstood? Why?

"He was talking mostly about who we are, and who we are not. He presented the nature of the human being, and people did not like the outcome of that. He wanted to tell, what is to be recognized of living up to the task of being human."

One of the most important ways to fulfill the task of being human is to be procreative. Children should not be recognized as something you can make an order for: they enter life when they are meant to. Having a prolife outlook on life means, that there should be nothing in between a loving couple, hence openness towards new life. This is why the Catholic Church is against artificial contraception. It is one of the deeds, what the Pope considered to be morally wrong in every situation, since it is a way of rejecting life. And this was something that was difficult for the general audience to accept, since on 60's people had just discovered, that sex is fun. "And of course it is fun!," Piotr notes. "But it is not just for fun. People were focused on what they were allowed to do and what not. They did not listen much."

The one's that were hearing the Pope's teachings felt like the joy was denied from them. That the Pope was entering their bedrooms. After all, everyone was allowed to do whatever they wanted. But according to the Pope – having had sex for fun would have been against the very nature of being human.

Pornography is another, though extreme, example of a phenomenon that is against the nature of man. It represents only the body-part. At the same time it shows a lot - and still only on part of the human essence. Also some medias - such as music videos - concentrate highly to the bodylines of being human. "It is an easy way", states Piotr. To surrender to the temptation of the body is easy. But if one does it, it makes one a user of a person. A right thing to do would be to live up to one's dignity, though it is very demanding. It requires us to understand that freedom means responsibility. One can remain free only by respecting others: "If I want to do the right thing, I have to stay inside the area of my freedom. And my freedom goes as far as my respect toward you goes. If I'm breaking the respect it means that I've crossed the border of my freedom."

The guideline of the responsible freedom covers also the acts that one carries out towards his or her own body. Everything that we do to ourselves has great significance on us. However, we are often lost with the things that would be good for us. We feel shame about our bodies. We try to change them.

The cult of the body takes care to the extreme. "Our good shape, our good fitness is important, because this is a tool to keep us healthy. But it is not a goal it shouldn't be a goal. It should not be the most important thing in your life." In this sense a person spending a major part of his life worshiping the health is simply missing the point. "Is God's will to make me an athlete? I don't think so! God wants me to be a good priest. A healthy one of course." We should respect the body and take good care of it. Fitness and well-being are ought to support us in our efforts to live up to our vocation."

Extremities do not lead us to right directions. Ignoring the body as a whole is a mistake. Putting too much effort on shaping the body to a desired form and forgetting the growth of intelligence is as bad. We know already, that the soul and corporeality should be equally appreciated. But how would it work in practice? What kind of relation should one have towards his body and sexuality?

"Respect. In the very wide meaning of it. Respect of the body does not only mean that I care to be healthy, to be fit. Respect means that I am not using my body doing something wrong. I should not use this body contrary to my dignity as a person."

However, the Catholic Church teaches that respect does not require only living up to one's dignity. It means also living up to one's identity given: identity as a man or a woman. A man is man and a woman is woman. There are only two genders, although million and more ways to feel and live in them.

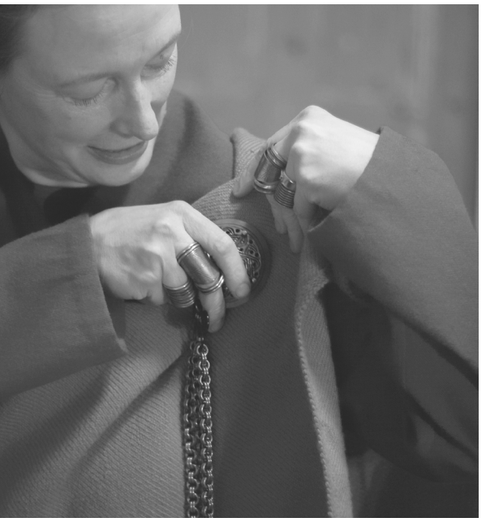
A thought of clear, inborn genders could be slightly unfamiliar to the generation that is used to the public discussion on too restrictive borders of gender roles, adoption of homosexual couples or simply the idea of equality between sexes. Nevertheless, Catholicism does not teach against it: male and female are equal in humanity. Yet equality of genders does not necessarily mean that they are for the same things. The male and female genders are usually focused on different levels of life. They also differ physically very much. The male is often much more powerful and has a will to protect his loved ones, whereas the whole being of a female praises for the beginning of a new life. The body should not be lived against to one's vocation. A woman cannot be a father and vice versa.

Piotr points out, that if God is on the first place in a person's life, everything else falls to the right order. One has to just allow them to be guided. Still, it is not easy: following the right path is very demanding. It can make you happy, though it does not mean that you are able to fulfill your task as a human being perfectly: "My body is my icon. But I am an icon of God. To see my body is to see me, but through my body others see God. And I wish they would. But the problem is that usually – because of our sinfulness – the picture is quite misty… and broken, twisted. We are not very good icons of God… are we?"

MERKITYSTEN MARKKINAT

Teksti: Tiia Orpana - Kuvat: Eetu Linnankivi

Me olemme materiaa ja elämme materian keskellä, kouriintuntuvasti ja ylitsepääsemättömästi. Maailma on aineen ja sille annettujen subjektiivisten ja kollektiivisten merkitysten dialogia – ihmisenä oleminen on muistojen ja tunnesiteiden liittämistä materiaan sukupolvien ketjussa. Kirkossa Kristuksen ruumiillisuutta huutavaa olemusta katsellessamme olemme materiaalisina olentoina elämisen ytimessä. Edes kuolema ei päästä meitä omasta materiaalisuudestamme eroon, sillä Raamatun sivuilla väläytetään lupaus elämästä uudessa ylösnousemusruumiissa. Tavararöykkiöt kuitenkin hukuttavat merkitykset alleen ja hämärtävät sen totuuden, että materiaa on syytä kahmia vain oman elämämme kokoinen määrä. Uusi luksus on itse valittua asketismia, jonka airueena on se eliitti, joka on jo saanut tarpeekseen ja jolla on varaa valikoida. Valikointi tuo mukanaan itsensä rakentamisen mahdollisuuden, identifioitumisen haluttuun joukkoon, leikittelyn. Ehkei materiaa olekaan tarkoitus häpeillä: uskaltaisikohan siitä jopa nauttia?

”Materiaa on syytä kahmia vain oman elämämme kokoinen määrä.”

Kirsi Ojansuu-Kaunisto on omien sanojensa mukaan toivoton esteetikko, jolle olennaista materiassa on juurevuus ja persoonana oleminen. Tärkeitä ovat etenkin vanhat tavarat, sillä niiden mukana jotain niiden käyttöhistorian kantamasta viisaudesta siirtyy uudelle omistajalle. Kirsi uskoo, että arvokkaan tunnistaa sen kohdatessaan, ja samalla aarteen löytäjä löytää jotain omasta itsestään – aivan niin kuin kuvassa olevan Euran muinaispuvunlöytäjä vuonna 1969. Kirsille oman äidin käsityönä valmistama puku on suvun aarre, jota hän ei kantaisi yhtä ylpeänä, jos tekijä olisi joku toinen. Puvun päälle taiteileminen on jo prosessi itsessään, mutta ei kai viikinkiajan vahvojen naisten perinnön päälle pukemisen kuulukaan olla vaivatonta.

Silja Perälän ensimmäiset korkokengät ostettiin yhdessä isosiskon kanssa, ja ne merkitsivät siirtymäriittiä naiseuteen. Ihmetystä ja ihailua herättävän kenkäkokoelman kerryttäminen on ollut Siljalle siitä lähtienkin vahvasti sisarellista huvia, sillä monet rakkaista korkokengistä on ostettu yhdessä parhaan ystävän kanssa ja menty myöhemmin ne jalassa tanssimaan. Materiaa ei ole syytä ottaa liian vakavasti: vaikka koiran syömät kultaiset tennarit tuntuisivat menetyksen hetkenä korvaamattomilta, maailma on uusia kaunottaria pullollaan!

”Uusi luksus on itse valittua asketismia”

Anssi Hannula omistaa noin 1500 levyä, mutta ostaa niitä vain kuunneltaviksi. Vaikka musiikin siirtyminen nettiin ei juuri huoleta ympäristöarvoista välittävää Anssia muista kuin äänenlaadullisista syistä, on tunnelmaan sopivan, levyhyllyn uumenista huolella valikoidun levyn soittimeen asettamisessa jotain, mitä play-nappulan painaminen ei tavoita. Ska-kulttuurissa Anssille olennaisinta on musiikki, ei ortodoksisen tarkka pukeutuminen. Erityisen tärkeitä ovat monet 60- ja 70-lukujen bändit, sillä hän kokee ymmärtävänsä musiikin vaiheita vasta jälkikäteen, historiallisesta perspektiivistä.

*Juttua varten on haastateltu sosiaalietiikan professori **Jaana Hallamaata**. Jutussa esiintyvät henkilöt ovat teologian opiskelijoita.*

Kirkon kasvot mediassa

Matias Koponen

Suomen evankelis-luterilainen kirkko on ollut vahvasti eri medioissa esillä viime vuosina toteuttamiensa kampanjoiden ja seurakuntavaalien 2010 myötä. Helsingin seurakunnat toteuttivat vuonna 2007 Usko toivo rakkaus -kampanjan (UTR), joka suunniteltiin kolmivuotiseksi. Keskustelimme mainonnasta, markkinoinnista ja kirkon mediakuvasta teologian tohtorin, yliopistonlehtori Johan Bastubackan kanssa.

Bastubackan mukaan osa ihmisistä ihastui UTR-kampanjan luomiin uusiin keskustelunavauksiin ja ironiaan, jota mainoksissa taitavasti käytettiin. Esimerkkinä Bastubacka mainitsee Hesarin koko sivun tyhjän aukeaman.

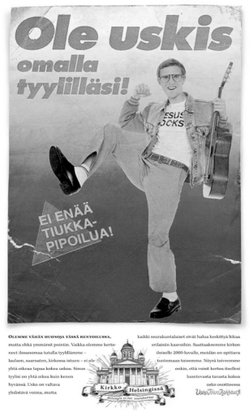
Kuitenkin ironiassa oli varjopuolensa. Bastubackan mukaan kirkkoyhteisön itseironinen viestintä koettiin myös vieraannuttavaksi ja ihmeteltiin, miksi yhteisö haluaa näyttää itsestään rosoisia puolia. ”Kun kyseessä on kansankirkko, jossa markkinointi kohdennetaan tietylle ryhmälle, osa ihmisistä kokee itsensä väistämättä ulkopuolisiksi,” Bastubacka muistuttaa. Pienen uskonnollisen yhteisön tai etnisen ryhmän tapauksessa markkinointia voidaan kohdentaa aivan eri tavalla.

Seurakuntavaalit 2010 tavoitteena oli aktivoida nuoria äänestämään mainosten kautta. Mitä mainosten kautta haluttiin viestittää?

Seurakuntavaalien mainoksissa leikiteltiin metaforilla ja myyttisillä kuva-aineksilla ja samalla etsittiin samaistumiskohteita kiillotettujen positiivisten kuvien kautta.

Bastubacka pohtii: “Mainonnassa nousee esiin vaikeus siinä, että yhtäältä pitäisi murtaa tiukkoja raameja, mutta toisaalta jos niitä murretaan liikaa, joudutaan miettimään, muuttuuko julkisuuskuva liikaa. Vastaako se enää kirkon imagoa?”

Bastubacka muistuttaa, että me elämme mainonnan ja markkinoinnin kyllästämässä yhteiskunnassa. Kun esimerkiksi televisiossa nähdään mainos, kuluttaja ymmärtää että mainostettu tuote ei ole todellisuudessa niin hyvä kuin mitä mainos antaa ymmärtää. Mainokset ovat myös viihteellisiä ja niiden tarkoitus on synnyttää kuluttajassa intoa ja kaipausta, sillä kuluttaja hakee paitsi hyödykkeitä myös elämyksiä ja elämäntapansa ilmaisua. “Kun kaiken tämän

problematiikan siirtää uskonnolliseen maailmaan, se synnyttää aikamoisen jännitteen, jonkinlaisen mainonnan illuusion,” Bastubacka kiteyttää.

Miten Suomen evankelis-luterilaisen kirkon arvot näkyivät UTR-kampanjassa Vuoropuhelun kirkko -viestintästrategian kannalta?

“Asetelma on ongelmallinen tutkijan näkökulmasta,” Bastubacka pohtii. “Kun puhutaan kirkon arvoista, siinä on omaksuttu 90-luvulla syntynyt puhetapa, joka perustuu ajatukseen siitä, että kukin uskonnollinen yhteisö kehittää itselleen arvot, jotka sitten eksplikoi julkisuuteen ja suuntaa toimintaansa arvojen mukaan.”

Bastubackan mielestä arvoista puhuminen on jossain määrin ongelmallista, kun puhutaan vanhoista kirkkoyhteisöistä. Määriteltiin mitä arvoja tahansa, vanhat kirkkoyhteisöt kantavat valtavaa uskonnollista ja kulttuurista perimää mukanaan. Yhteisön julkisuuskuva on paljon enemmän kuin mitä on kirjoitettu viestintästrategiaan yhteisön arvoista. Miten yhteisö yrittää profiloitua julkisuudessa, on pintapuhetta. Viestinnässä saattaa hämärtyä raja siitä, mitä on yhteisön omaa sisäistä viestintää ja mikä on ulospäinsuuntautunutta viestintää. Luterilainen kirkko on voimakkaasti läsnä yhteiskunnassa ja sen vuoksi kirkon sisäiset keskustelut profiloivat voimakkaasti jukisuuskuvaa. Yhteisön omaa organisaatioviestintää käydään väistämättä julkisen media kautta.

Elämme medialisaation aikakautta. Miten kirkko on ollut osa medioiden luomaa yhteisöllisyyttä?

“Medioiden luomaan yhteisöllisyyteen mukaanlähteminen on ehdotonta eri kirkoille jos ne haluavat olla sosiaalisesti ja kulttuurisesti olemassa,” Bastubacka vastaa. “Jos kirkko ei saavuta mediassa näkyvyyttä, se joutuu sivuun yhteiskunnallisen viestinnän keskiöstä. Jotta uskonnollisen yhteisö tulisi näkyväksi, sen pitää miettiä keinoja näkyvyyden saavuttamiseksi. Julkisuutta ei voi säädellä ja koska median välittämä kuva on hallitsematon, erilaisia tulkintoja syntyy paljon. Kun kirkko haluaa osoittaa suvaitsevaisuutta tai olla mukana keskustelussa, löytyy julkisuudesta vastakkaisia näkemyksiä. Jokainen uusi keskustelunavaus mediajulkisuuteen asettuu samaan avaruuteen kuin aikaisemmat kannanotot ja keskustelut. Viestintäkulttuuri on muuttunut ja enää ei ole mahdollista sivuuttaa vaikeita kysymyksiä,” Bastubacka huomauttaa.

Jos uskonnollinen yhteisö on moninainen, se ei käy keskustelua pelkästään sosiaalieettisistä kysymyksistä, vaan yhteisöllä on erilaisia teologisia painatuksia. Yhteisöviestinnässä nousee isoksi kysymykseksi se, mitkä painotukset tulevat esiin julkisuudessa. Yhteisön sisäinen ja ulkoinen viestintä peittävät jossain määrin toisensa ja samaistuvat, mistä seuraa että yhteisön sisäiset jännitteet käsitellään julkisuuden kautta.

“Kirkon täytyy miettiä tarkasti, millä tavalla se haluaa olla osa yhteisöllisyyttä. On muistettava Marshall McLuhanin teesi – väline on viesti. Kun käytetään mainonnan ja markkinoinnin keinoja, ne eivät ole koskaan neutraaleja. Keino itsessään sisältää aina tietyn viestin. Joskus viestit ovat huomaamattomia, mutta joskus hyvin voimakkaita kun valitaan mainos, joka on yllättävä ja uusi. Siinä on mukana kysymys, millä tavalla uskonto ja usko on ylipäänsä mainostettavavissa ja markkinoitavissa,” Bastubacka kiteyttää.

TIKKU RISTIIN SEURAKUNTAVAALIEN MAINOKSISSA

Marjo Myyryläinen

Mainoksessa nuori tyttö, ehkä rippikouluikäinen, seisoo jalat ristissä. ”Laita tikku ristiin”, kehottaa kuvateksti.

Seurakuntavaaleissa 2010 äänioikeuden saivat ensimmäistä kertaa 16-vuotiaat. Kirkko suuntasi nuorille äänestäjille ”Ensimmäinen kerta” –nimisen vaalikampanjan, joka näkyi kaduilla, lehdissä ja televisiossa.

Teologian maisteri **Anna Juntunen** palautti syksyllä 2012 kirkkososiologian pro gradu –työnsä, joka käsitteli vuoden 2010 seurakuntavaalien nuorille suunnattua mainoskampanjaa. Juntunen tutki semioottisella kuva-analyysilla, miten seurakuntavaalien mainonta pyrkii vaikuttamaan nuorten äänestämiseen.

Hän huomasi, että mainosten mallit ovat sosiaalisesti hyväksytyn näköisiä. He eivät ole ylipainoisia, sotkuisia tai edusta merkittävästi mitään vaihtoehtokulttuuria.

Juntusesta se tuntuu hieman ristiriitaiselta, sillä kirkko on profiloitunut erilaisuuden puolustajana. Mainoskampanjassaan se silti noudatti yleisiä trendejä.

- Odotan vuoden 2014 vaalikampanjaa innolla. Toivottavasti kirkko uskaltaa haastaa mainonnan trendit ja pinnallisuuden ja luoda kampanjan, joka aidosti puhuttelee ja tarjoaa samaistumismahdollisuuksia.

Mainoksissa mallien sukupuolet noudattavat perinteisiä myyttejä. Hoikka nuori nainen on laittautunut nätiksi. Hiukset ovat ojennuksessa ja vaatteet siistit. Hän seisoo korokkeella kuin näyttelyesine.

Nuori mies taas muistuttaa ”Yksi kirkon ja kirkko kaikkien puolesta”-tekstin alla modernia muskettisoturia. Juntusen sanoin hän on sekä katu-uskottava että katu-uskova.

- Mainos luo miehestä sankarin. Nuori nainen taas kuvataan kiltinä, viattomana ja jopa passiivisena.

”AIKUISTU, SIIS ÄÄNESTÄ”

Juntunen kertoo, että kuvateksteissä äänestäminen nähtiin aikuistumisen synonyymina. Tekstit myös viittasivat ajatuksiin solidaarisuudesta, yksilön ainutlaatuisuudesta ja yhteisöllisyyden voimasta.

Hän huomasi, että kuvatekstit pyrkivät luomaan kuvaa katselijan puolella olevasta kirkosta. Hänelle jäi aineistosta kuva, että kirkko odottaa jäseniltään vastuunkantoa, äänestämistä. ”Äänestä”, teksti kehotti yksinkertaisesti.

Graduntekijän mukaan kampanja pyrkii korostamaan kirkon edelläkävijyyttä – antoihan se ensimmäisenä 16-vuotiaille äänioikeuden.

- Vanhoilliseksi ja jämähtäneeksi kuvattu kirkko onkin rohkea ja uudistuksellinen.

Houkuttelivatko mainokset nuoria ääniuurnille? Ensimmäistä kertaa äänioikeuden saaneet 16—17-vuotiaat äänestivät varsin aktiivisesti. Joissain seurakuntayhtymissä heidän äänestysprosenttinsa oli yleistä äänestysprosenttia korkeampi. Ainakaan täysin mainonta ei heitä karkottanut.

SANOJEN KOLINAA

Teksti: Aino Kytölä - Kuvat: Eetu Linnankivi

Roope Salminen odottaa lavan takana pimeässä improvisoidun kohtauksen alkamista. Salminen nousee lavalle. Kelat pyörivät vinhasti päässä, mahdollisia maailmoja on miljoonia.
”Jos yleisö ei naura noin kahden minuutin välein, tästä tulee älyttömän kiusallista.”
Salminen on Improryhmä **Kolinan** taiteellinen johtaja. Neljän toimintavuotensa aikana Kolina on rikkonut ennakkoluuloja ja vienyt improvisaatiota sinne, minne sitä ei ole ennen voitu kuvitella. Kolinalla on maine takuuvarmana naurattajana niin illanvietoissa kuin yrityskokouksissakin – laatutakuu on lunastettava, joka kerta.

Improvisaatiosta tekee erityisen haastavaa se, että se on erityisen haastavaa. Improvisaatio on teatterissa suosittu harjoite ja itsetutkiskelun väline, mutta sitä on popularisoitu melko vähän. Kolina tekee vuodessa yli sata improvisoitua keikkaa ilman minkäänlaista käsikirjoitusta tai suunnitelmaa.
”Yhä edelleenkin, noin 2400 improvisoidun kohtauksen jälkeen, joidenkin on vaikea uskoa, että me ei oikeasti olla kirjoitettu niistä yhtäkään.”
Sanat tulevat yleisöltä ja lihallistuvat näyttelijöiden työssä. Helsinkiläinen kollektiivi erottautuu itsevarmuudellaan ja energisyydellään – ja kirkasotsaisella välinpitämättömyydellään, mitä tulee impron sääntöihin tai hyviin tapoihin.

Kolinan tarina alkoi vuonna 2007, kun nykyinen toimitusjohtaja **Sasu Paakkunainen** alkoi lukiotovereineen miettiä tapoja tehdä teatteria vähällä ajalla ja vaivalla. Aluksi porukka piti hauskaa muun muassa esiintymällä kaverien synttäreillä, mutta jo pian syttyi kipinä tehdä improa tavoitteellisemmin. Monien vaiheiden kautta kaveriporukasta lopulta jalostui Kolina.

Alkusyksyksen Kolinan suosiolle antoi kesällä 2009 tehty kotimaan kiertue. ”Aluksi vain tuppauduttiin mestoihin, eihän kukaan meitä koskaan tilannut koska ei meitä tunnettu. Ensimmäisen kesäkiertueen jälkeen Helsingissä alkoi olla jo niin suuri haippi, että sen harjalla voitiin aloittaa oma klubi Café Mascotissa. Vuonna 2011 siirryttiin CUBA!:an, jossa esiintymisiä on kahdesti kuussa, ja sillä tiellä ollaan edelleen.”
Nykyään Kolinalla on aktiivista toimintaa jo noin kymmenessä kaupungissa. ”Tietojemme mukaan mikään muu ryhmä ei tee tätä niin intensiivisesti kuin me.”

Kolinaa tuottavan tuotantoyhtiön pyörittäminen työllistää Paakkunaisen ja Salmisen täysipäiväisesti. Unelmasta on tullut totta: improsta on tullut ammatti. Nykyään Kolinaan kuuluu 12 näyttelijää, kaksi muusikkoa ja yksi valo- ja äänimies. Kolina on Suomen ensimmäinen kokonaan viihteelliseen improon keskittyvä kollektiivi ja erityisesti musiikki-impron edelläkävijä.

Niin, edelläkävijä. Kolina on jo nyt vaikuttanut suomalaiseen improon merkittävästi: se on voittanut kilpailuja ja luonut termin ”viihdeimpro”, josta se on leiponut tuottavan bisneksen. Improvisoitua näyttämötaidetta pääsee katsomaan baariin muutaman euron sisäänpääsymaksulla. Kauheen kaupallista. ”Nyttemmin, kun on luotu vahvasti oma juttu, yhä harvemmin kukaan vaivautuu kuittailemaan.” Mitä tulee impron uudelleenkeksimiseen, Paakkunainen ja Salminen ovat yhtä mieltä: se ei ole heidän määriteltävissään. ”Haluaisimme nähdä impron nostavan päätään viihteen- ja taiteenlajina. Toivomme lisää ihmisiä alalle, enemmän yleisölähtöisyyttä ja ulospäin lämpiävyyttä. Jos olemme onnistuneet tekemään jotain tätä edistääksemme, niin olemme tosi onnellisia.”

ALASTONMALLI JA GRADU

Heidi Rautalahti

”Aamupäivällä kirjoitin gradua ja iltapäivällä maalasin isolla pensselillä Porthanian 7. kerroksessa. Ilman Piirustuslaitosta olisin jo vaihtanut koulua”, **Liisa Kuusela**, 26, pian valmistuva teologi kertoo. Istumme Vanhan Ylioppilastalon kahvilassa ja silmäilemme Liisan ensinäyttelyä ”Maalauksia ja croquis-piirustuksia”.

Huhtikuun esillä ollut näyttely esitteli neljätoista erilaista öljy, tussi ja akvarellityötä. Yhdistävää teoksissa oli värien iloinen käyttö ja ihmisvartalon kuvaus. Croquis-tekniikassa maalataan elävää alastonta mallia, joka vaihtaa asentoa 2-3 minuutin välein. Piirustuslaitoksella Liisa oli harjoitellut tyylilajia koko opiskeluiden ajan. ”Ensimmäinen asia, jonka selvitin yliopistoon tullessani vuonna 2007, oli missä pääsee piirtämään. Teologisen opinto-toimisto ei tuolloin osannut vastata kysymykseeni ja ihmetteli pyyntöääni, mutta tutorini keksi keinot. Tämä oli minulle ratkaisevan tärkeää ja olen siitä kovin kiitollinen,” Liisa muistelee. Muita teologeja hän ei piirtämässä ole kohdannut. Piirustuslaitos ottaa uusia opiskelijoita aina syksyisin ja keväisin, jolloin opetukseen pääsee ilmoittautumisjärjestyksessä.

Ajatus omasta näyttelystä muotoutui töiden runsaudesta ja uskalluksesta. ”Pitäisivätkö minua huonona ja naurunalaiseksi joutuminen pyörivät mielessä. Toisaalta ennakkokritiikki on yhden tekevää, saman tien voin tuoda työt näytille kuin jättää ullakolleni,” Liisa puntaroi. Näyttelyn ajatus oli pyörinyt mielessä ja ratkaisevaa oli Cafe Vanhan pitkät varausajat. Tilat buukattiin jo vuoden 2011 joulukuussa. ”Hetkellinen itseluottamuksen puuska,” Liisa nauraa.

Taide ja ilmaisu ovat olleet osa Liisan elämää lapsesta asti: ”Muutoin olo muuttuu levottomaksi,” hän kuvailee. Ideat tulevat käytännön tekemisen kautta. Näyttelytöiden pääosassa on tekniikan kautta hahmottuva lihallinen ihminen. ”Päivästä toiseen näemme Piirustuslaitoksella alastomia malleja. Opimme klassisen taidekoulun käytänteitä, mallin liikkeen ja asennon hahmottamisen,” Liisa täydentää. ”Kiinnostavaa on miten kolmiulotteisen mallin saa kankaalle kaksiulotteiseksi,” hän jatkaa.

Maalaaminen auttoi Liisaa myös graduprosessissa. Suurin osa esillä olevista teoksista syntyi samaan aikaan gradun kanssa. Kun helmikuussa oli virallinen gradunjättöpäivä, mielessä jännitti yhtälailla pian julkaistava ensinäyttely. Liisa on ilahtunut muutamasta myydystä teoksestakin: ”Nyt voin käydä maaliostoksilla!”

Liisa Kuuselan teologi- ja taideaiheinen gradu: Uskallammeko mennä kaupunkiin? – Esitys uskon etsimisestä. 2013. Näyttely Maalauksia ja croquis-piirustuksia oli esillä Cafe Vanhassa 2.4. - 1.5.2013.

Linnun piti olla merikotka.

Emme päässeet lähtemään, sillä oli alkanut sataa.

LIITY PAPPISLIITON OPISKELIJÄSENEKSI!

Opiskelijajäsenyys on ilmainen.

Mitä saat?

- neuvontaa ja koulutusta työllisyysasioissa
- Crux-lehden postiluukkuusi viisi kertaa vuodessa
- matkavakuutuksen
- mahdollisuuden hakea matka-apurahaa

Lisäksi voit liittyä Erityiskoulutettujen työttömyyskassaan erillistä korvausta vastaan.

PAPPISLIITTO PRÄSTFÖRBUNDET

www.akiliitot.fi